

HEILIGE CHRISTOFFELPAROCHIE GODS WOORD OP ZONDAG

Evangelie, overweging en andere berichten van het pastoresteam
Hoogfeest van Pasen, 31 maart 2024

Inleiding

Pasen is het vieren van een begin van nieuw leven. Het is het einde van een lange weg, een weg van veertig dagen. Met Pasen vieren we dat de dood niet het einde is. Op de derde dag komt de Heer opnieuw tot Leven. Dit goede nieuws van Pasen verwarmt onze harten, stemt ons dankbaar en daagt ons uit ons leven te herijken.

Komend uit het duister van lijden en dood, in de Goede Week herdacht en beleefd, ontvangen we vandaag in de lezing een glimp van Gods Licht. Het is zijn Paasgebaar voor ons!

Mag dat nieuwe Leven van de Heer doorstralen in ons eigen leven en in onze parochie.

Evangelie: Johannes 20, 1-9

Op de eerste dag van de week kwam Maria Magdalena vroeg in de morgen - het was nog donker - bij het graf en zag dat de steen van het graf was weggerold. Zij liep snel naar Simon Petrus en naar de andere, de door Jezus beminde leerling en zei tot hen: Ze hebben de Heer uit het graf genomen en wij weten niet waar ze Hem hebben neergelegd. Daarop gingen Petrus en de andere leerling op weg naar het graf. Ze liepen samen vlug voort, maar die andere leerling snelde Petrus vooruit en kwam het eerst bij het graf aan. Vooroverbukkend zag hij de zwachtels liggen, maar hij ging niet naar binnen. Simon Petrus, die hem volgde, kwam ook bij het graf en trad wel binnen. Hij zag dat de zwachtels er lagen, maar dat de zweetdoek die zijn hoofd had bedekt, niet bij de zwachtels lag, maar ergens afzonderlijk opgerold op een andere plaats. Toen ging ook de andere leerling, die het eerst bij het graf was aangekomen, naar binnen; hij zag en geloofde, want zij hadden nog niet begrepen hetgeen er geschreven stond, dat Hij namelijk uit de doden moest opstaan.

Ter overweging

Pasen is een feest van uitbundigheid. De liederen die we zingen tijdens vieringen met hun vele halleluja's hebben een vrolijk karakter. En terecht, we vieren immers ons grootste feest: de verrijzenis van Jezus Christus uit de doden. De dood is definitief overwonnen! U zij de glorie! Halleluja!

Geloven we het net zo uitbundig als we het uitzingen?

Of overschreeuwen we onze twijfels en ons ongeloof een beetje? Kan het waar zijn, Jezus die leeft vandaag en alle dagen? Zou het werkelijk zo zijn dat wij verbonden met God voor altijd leven hebben? Niet te geloven dat pech, noodlot en lijden niet het laatste woord hebben, maar dat een mens werkelijk voor het geluk geschapen is.

Kunt u het allemaal geloven? Het klinkt te mooi om waar te zijn en het is in het leven van alledag bijna onzichtbaar. Dagelijks zien, horen en lezen we over oorlog, rampen en ellende die mensen elkaar aandoen. Om moedeloos van te worden.

Met het evangelie bevinden we ons dan in goed gezelschap. Het mag vreemd klinken, maar in alle evangeliën is het opstandingsverhaal geen halleluja-verhaal. Er is zelfs meer ongeloof dan geloof in te lezen.

Op Paasochtend lezen we het mooie verhaal uit Johannes. Het is vroeg in de ochtend, nog donker. Het zal niet lang meer duren of de stad zal bij het eerste licht weer tot leven komen. In die ochtendschemering loopt een vrouw uit de stad naar de graven. Maria Magdalena gaat naar het graf van haar geliefde Jezus. Ze kon vast de slaap niet vatten, twee dagen na zijn kruisiging en begrafenis. Onderweg heeft ze ongetwijfeld de gebeurtenissen weer door haar heen laten gaan. Jezus die zoveel mensen getroost, gesterkt, en genezen had, Jezus die over God sprak als nog nooit tevoren, Jezus, die kwaad werd als er onrecht gedaan werd, Jezus die doorging ondanks tegenstand, jaloezie, en angst bij hogepriesters en oudsten..., die Jezus was vermoord, als een misdadiger aan een kruis gehangen. De dood is al nauwelijks te aanvaarden, maar de moord op een goed mens is iets wat ons volledig tegen de borst stuit.

Als Maria het lege graf ziet is dat, heel voorstelbaar, een grote schok voor haar. Het kan dus nog erger, zelfs in de dood blijkt er geen rust voor Jezus. Zijn graf is geschonden. Ze holt terug naar de stad en even later rennen er twee mannen de stadspoort uit naar de graven. Het zijn twee leerlingen van Jezus: Petrus en Johannes.

Johannes komt als eerste bij het graf aan, kijkt naar binnen, maar aarzelt op de drempel. Dan komt Petrus, hij gaat het graf wel binnen en ziet dat Maria Magdalena de waarheid heeft gesproken. Ook Johannes gaat nu naar binnen. 'Hij zag en kwam tot

geloof, lezen we dan. Vreemd eigenlijk. Hij zag het lege graf, maar wat geloofde hij? Gelooft hij Maria of begint het hem hier te dagen dat Jezus verzezen is? Het laatste blijkbaar nog niet, want het evangelie voegt er onmiddellijk aan toe. ‘Want zij hadden nog niet begrepen hetgeen er geschreven stond, dat Hij namelijk uit de doden moest opstaan.’

Wij vieren Pasen, maar voor de leerlingen lijkt het nog Stille zaterdag: hun verdriet moet alleen maar groter zijn geworden: na de arrestatie van Jezus, volgde zijn kruisiging, en nu lijkt het erop dat zijn lichaam is weggehaald.

Heeft Jezus dan zelfs in de dood geen rust?
Geen halleluja, maar vertwijfeling, angst en ongelooft.

Het zal nog enige tijd duren voordat de leerlingen doorhebben dat Jezus leeft. Zij hebben het ervaren en ook wij kunnen dat ervaren. Het is niet alleen iets van toen lang geleden. Want:

daar waar wij zorg dragen voor elkaar,
daar waar wij mensen weer kansen geven op leven,
daar waar wij mensen die buitengesloten waren weer opnemen in onze gemeenschap,
daar waar wij als brood voor elkaar zijn.
daar waar wij elkaars kruis meedragen,
daar krijgt de verrijzenis gestalte en is de Heer levend onder ons aanwezig.

Geloven in Pasen is voor ons de uitnodiging dat ook te blijven zien: dat Christus onder ons werkt. Waar welgedaan wordt, waar mensen bevrijd worden, daar is Hij onder ons aanwezig. Christus is voor altijd opgestaan. We zien dat telkens weer gebeuren in kleine momenten van opstanding: van mensen die door diepe dalen heen weer licht zien, van ons diep vertrouwen dat mensen door de dood heen weer leven vinden.

Wij jubelen dezer dagen ons Paasgeloof uit. Misschien zingen en bidden we wel teksten die sterker zijn dan ons eigen soms wankele geloof. Ons vieren wil ons een zetje geven, het wil ons geloof stevig maken: even mogen we het uit volle overtuiging zeggen en zingen: Ja, bij God is leven.

We hebben een blij geloof, want ons geloof is een Paasgeloof. Ondanks alles mogen we optimistisch zijn, want wij mogen geloven dat God ons niet zal laten vallen. Pasen leert ons dat wij ons niet moeten neerleggen bij dood en tegenslag, teleurstelling en pijn. Jezus zelf is die weg gegaan tot op het kruis, maar niet om in de dood te blijven. God heeft Hem naar zich toegehaald. Hij leeft bij Hem, Hij wil leven bij ons.

Gebed

Met eerbied en stille verwondering
bidden wij tot U, God.
In Christus, uw Zoon, hebt U ons de weg gewezen
naar leven voorgoed.
Hij is door de dood heengegaan
om thuis te zijn in uw eeuwigheid.
Wij danken U dat Hij voor ons
de ketenen van de dood heeft gebroken,
dat Hij ons bevrijden wil van angst en duisternis.
Geef dat wij leven in uw licht,
schenk ons uw Geest.
Zo bidden wij U door Jezus, de Christus,
die met U en de heilige Geest
leeft in eeuwigheid. Amen.

Pasen

Pasen
is geloven
dat Jezus, die de dood overwon,
thans leeft
in de liefde van zijn Vader
en in ons die op Hem vertrouwen.

Pasen
is ons steeds wagen
aan een nieuw begin,
al voelen we ons teleurgesteld
in ons herhaaldelijk falen.

Pasen
is volhardend
de lasten helpen dragen
van wie alles te zwaar wordt,
al valt ons dit erg moeilijk.

Pasen
is opkomen voor gerechtigheid
en vastberaden
werken aan een wereld
zoals God die droomt,
al lijken onze inspanningen
vaak vergeefs.

Pasen
is ervan overtuigd zijn
dat voorbij het sterven
ons een onbegrensd geluk,
een blijvende vrede wordt gegeven.

(Valeer Deschacht)

Mededelingen

Mede namens pastoor John de Zwart wens ik u allen
een Zalig Pasen toe!
Pastor Annie Schothorst-Vos.

Voor de kinderen

Voor wie knutselen wil: <https://www.samueladvies.nl/wp-content/uploads/2013/05/vp643.pdf>

Een verhaal over mevrouw De Hoop

Annemarie en Gerard wilden de kerk gaan klaarmaken voor het Paasfeest. Nadat ze hadden geschrobd, gestofzuigd en alles hadden recht gezet, keken ze tevreden rond. Ineens schrokken ze.

De vlam van de paaskaars was weg! Waar was de paasvlam gebleven? Gerard keek in de keuken en in de kasten, Annemarie keek in de kelder en op zolder. Maar nergens was de paasvlam te vinden. En morgen zou het paasfeest zijn. Dan moest de paaskaars branden!

Gelukkig wisten Annemarie en Gerard dat er vlakbij een heel geleerde man woonde. Hij was zelfs hooggeleerd. Hij had wel honderd boeken.

Ze belden aan en vertelden over de paasvlam.

De geleerde man ging meteen naar zijn boekenkast en zocht eerst in al zijn dikke boeken, toen in zijn gewone boeken en tenslotte in zijn dunne boeken.

En ja, in het laatste boek vond hij het. Daar stond het heel duidelijk: 'De paasvlam komt uit de hemel.'

Annemarie en Gerard bedankten de o zo geleerde man en keken elkaar aan. Ze moesten snel naar de hemel om de paasvlam op te halen. Maar waar is de hemel? 'Ergens daarboven,' dacht Gerard.

Hij haalde zijn luchtballon uit het schuurtje en samen met Annemarie steeg hij op om de paasvlam te gaan zoeken. De eerste die ze tegenkwamen, was een meeuw. Waar de paasvlam was? Hij wist het niet. 'Vraag het aan de vuurvogel, die heeft er meer verstand van.' Maar de vuurvogel wist het ook niet. 'Vraag het eens aan die engel op die wolk daar. Die heeft er nog meer verstand van dan ik.'

Gerard en Annemarie vroegen de engel naar de paasvlam. 'Ja,' zei de engel, 'die komt uit de hemel, maar is nu op aarde.' 'Waar dan?' vroegen Gerard en Annemarie. 'De paasvlam is bij mevrouw De Hoop', antwoordde de engel. 'Recht naar beneden, dan linksaf en tweede straat rechts'.

Annemarie en Gerard lieten hun luchtballon snel weer dalen. Ze gingen linksaf en in de tweede straat rechts stond een bord in een tuin met daarop: 'Mevrouw De Hoop'. Ze belden aan en mevrouw De Hoop zelf deed open. Nadat Annemarie en Gerard een lekker kopje thee hadden gekregen, vroeg mevrouw De Hoop:

'Wat kan ik voor jullie doen?' Gerard was een beetje nieuwsgierig en vroeg waarom ze mevrouw De Hoop heette. 'Dat komt,' vertelde zij, 'doordat ik altijd zit te hopen. Dat doe ik graag.'

'Wat doet u dan met die hoop?' vroeg Annemarie 'Nou, gewoon, als er mensen verdrietig zijn, dan ga ik hoop brengen, zodat ze weer blij worden.'

Als er op een school ruzie is, strooi ik wat hoop rond en hoop ik dat de kinderen het weer goedmaken.

In de winter heb ik het heel druk. Dan breng ik hoop naar alle kale bomen en struiken, zodat ze gaan hopen dat het lente wordt en hun bladeren weer gaan groeien.

Vroeger hielp mijn man me daarbij. Maar ja, die is een paar jaar geleden gestorven. Ik hoop dat hij op een goede plek is, in de hemel.'

Annemarie dacht na: 'Maar hoe kan iemand die dood is dan weer leven in de hemel?' De vrouw glimlachte: 'Dat begrijp ik ook niet, maar wat ik niet begrijp, kan ik nog wel hopen. En als het mij soms niet lukt om dat te hopen,

helpt dat vlammetje op die kaars mij ermee. Ineens zagen Gerard en Annemarie de kaars in de hoek van de kamer. Met daarop de paasvlam!

'Die hebben we nodig, voor morgen, het paasfeest,' riepen ze. 'Natuurlijk,' zei mevrouw De Hoop, 'een paasfeest zonder paasvlam kan niet. Neem maar mee.' Dankbaar gingen Annemarie en Gerard weg.

Bij het weggaan hield mevrouw De Hoop hen nog even tegen: 'De mensen in de kerk weten toch wel dat dit een heel bijzondere vlam is?'

De paasvlam kan niet alleen branden op de paaskaars, maar ook in ieders hart.

